

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 811/2568

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นาย จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในการชิงทรัพย์จำเลยสวมหมวกนิรภัย ทั้งเมื่อพิจารณาภาพถ่ายจากกล้องวงจรปิดก่อนเกิดเหตุ ปรากฏว่าจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านพัก โดยจำเลยมิได้สวมหมวกนิรภัย แต่ช่วงเวลาที่จำเลยก่อเหตุชิงทรัพย์คดีนี้แล้วหลบหนีไป จำเลยสวมหมวกนิรภัย หากจำเลยมีเจตนาที่จะป้องกันภัยอันตรายจากอุบัติเหตุอันเกิดจากการไม่สวมหมวกนิรภัย อันเป็นการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยเคร่งครัด ไม่มีเจตนาที่จะปิดบังอำพรางใบหน้าในการกระทำความผิดแล้ว จำเลยย่อมต้องสวมหมวกนิรภัยมาตั้งแต่ขณะขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านพัก การที่จำเลยเพิ่งสวมหมวกนิรภัยก่อนเกิดเหตุเพียงเล็กน้อย ย่อมเป็นข้อบ่งชี้ว่า จำเลยมีเจตนาสวมหมวกนิรภัยเพื่อปิดบังใบหน้าอันเป็นการทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ในขณะก่อเหตุชิงทรัพย์ หากใช่เป็นการสวมหมวกนิรภัยในขณะขับขี่รถจักรยานยนต์บนท้องถนน อันเป็นการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบกตามที่จำเลยฎีกาไม่ เมื่อขณะก่อเหตุชิงทรัพย์ จำเลยปิดบังใบหน้าด้วยหมวกนิรภัย อันเป็นการทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ และโดยใช้นานพาทนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงเป็นการชิงทรัพย์ที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา 335 (5) วรรคหนึ่ง จำเลยจึงมีความผิดฐานชิงทรัพย์โดยทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้และโดยใช้นานพาทนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 339, 340 ตรี จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก ประกอบมาตรา 340 ตรี จำคุก 7 ปี และปรับ 130,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี 6 เดือน และปรับ 65,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด 2 ปี และให้จำเลยรายงานตัวต่อพนักงานงานคุมประพฤติ 4 เดือน ต่อครั้ง ภายระยะเวลา 1 ปี และให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 335 (5) และมาตรา 340 ตรี (ที่ถูก ไม่ต้องปรับบทมาตรา 335 (5) วรรคหนึ่ง) ให้จำคุก 15 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้น

ฎีการับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยลักห่มวกนิรภัยแบบเต็มใบ ราคา 700 บาท ของนายรชต ผู้เสียหายไป โดยในการลักทรัพย์ดังกล่าวจำเลยสวมห่มวกนิรภัยแบบเต็มใบเพื่อปิดบังใบหน้า อันเป็นการกระทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ โดยจำเลย ขับรถจักรยานยนต์ตามประกบรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย และใช้กำลังกระชากดึงเอากุญแจรถของผู้เสียหายทิ้งลงข้างทาง เพื่อหยุดรถของผู้เสียหาย จากนั้นจำเลยใช้กำลังขู่เชิญประทุษร้ายผู้เสียหายด้วยการทำท่าจะหยิบอาวุธมาทำร้ายและบังคับให้ผู้เสียหายมอบห่มวกนิรภัยให้แก่จำเลย ทั้งนี้เพื่อให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น ยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้ และเพื่อให้พ้นจากการจับกุม จำเลยให้การในชั้นสอบสวนรับว่าตามที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่า ชิงทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม และกระทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ และพนักงานสอบสวนแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดว่าวันเกิดเหตุ จำเลยขับรถจักรยานยนต์สวมห่มวกนิรภัยสีดำ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุพบกับผู้เสียหายขับรถจักรยานยนต์จำเลย ขับรถจักรยานยนต์ประกบข้างตึกคู่รถของผู้เสียหาย ต่อมาจำเลยบิดลูกกุญแจรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายออกแล้วโยนทิ้ง เมื่อเครื่องยนตรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายดับแล้ว จำเลยขับรถจักรยานยนต์วนกลับมายังรถของผู้เสียหาย และพูดจาขู่เชิญจะทำร้ายลักษณะจะล้วงเอาอาวุธที่บริเวณเอว ข่มขู่จะทำร้ายผู้เสียหาย และพูดให้ผู้เสียหายส่งมอบห่มวกนิรภัยให้แก่จำเลย จนผู้เสียหายเกิดความกลัวและส่งมอบให้แก่จำเลย จำเลยให้การรับสารภาพทุกข้อหา มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลยมีความผิดฐานชิงทรัพย์โดยทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ โดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ เห็นว่า จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง เมื่อข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า ในการชิงทรัพย์ดังกล่าวจำเลยสวมห่มวกนิรภัย ทั้งเมื่อพิจารณาภาพถ่ายจากกล้องวงจรปิดก่อนเกิดเหตุ ปรากฏว่าจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านพัก โดยจำเลยมิได้สวมห่มวกนิรภัย แต่ช่วงเวลาที่จำเลยก่อเหตุชิงทรัพย์คดีนี้แล้วหลบหนีไป จำเลยสวมห่มวกนิรภัย หากจำเลยมีเจตนาที่จะป้องกันภัยอันตรายจากอุบัติเหตุอันเกิดจากการไม่สวมห่มวกนิรภัย อันเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยเคร่งครัด ไม่มีเจตนาที่จะปิดบังอำพรางใบหน้าในการกระทำความผิดแล้ว จำเลยย่อมต้องสวมห่มวกนิรภัยมาตั้งแต่ขณะขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านพัก การที่จำเลยเพิ่งสวมห่มวกนิรภัยก่อนเกิดเหตุเพียงเล็กน้อย ย่อมเป็นข้อบ่งชี้ว่า จำเลยมีเจตนาสวมห่มวกนิรภัยเพื่อปิดบังใบหน้าอันเป็นการทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ในขณะก่อเหตุชิงทรัพย์ หากใช่เป็นการสวมห่มวกนิรภัยในขณะที่ขับขี่รถจักรยานยนต์บนท้องถนน อันเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกตามที่จำเลยฎีกาไม่ เมื่อขณะก่อเหตุชิงทรัพย์ จำเลยปิดบังใบหน้าด้วยห่มวกนิรภัย อันเป็นการทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้ และโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงเป็นการชิงทรัพย์ที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (5) วรรคหนึ่ง จำเลยจึงมีความผิดฐานชิงทรัพย์โดยทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้และโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตร. ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า มีเหตุสมควร

ลงโทษจำเลยสถานเบาหรือรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเพียง 18 ปี เศษเท่านั้น จำเลยน่าจะยังมีความรู้สำนึกผิดชอบไม่มากนัก ยังปรากฏจากคำเบิกความของผู้เสียหายว่าผู้เสียหายได้รับของกลางคืนแล้ว และจำเลยชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน 2,500 บาท แก่ผู้เสียหายแล้ว โดยผู้เสียหายไม่ตั้งใจเรียกค่าเสียหายจากจำเลยอีก และจำเลยกระทำความผิดในคดีนี้ โดยเพียงแต่บิดเบือนเจตนาจรรยาบรรณยนต์ของผู้เสียหายให้เครื่องยนต์ดับ จนผู้เสียหายขับรถต่อไปไม่ได้ แล้วจำเลยพูดขอหมวกนิรภัยจากผู้เสียหายและทำท่าทางข่มขู่ จนผู้เสียหายกลัวและส่งมอบหมวกนิรภัยให้แก่จำเลย โดยไม่มีพฤติการณ์ร้ายแรงอื่น การกระทำของจำเลยมีลักษณะเป็นความผิดคนองตามประสาวัยรุ่น ประกอบกับจำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน อีกทั้งจำเลยต้องขังในระหว่างฎีกามานาน 1 ปีเศษแล้ว น่าจะหลาบจำ เมื่อคำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ การศึกษา การพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้นแล้ว เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 และพิเคราะห์แล้วจำเลยไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือประพฤติปฏิบัติอันร้ายแรงอื่นมาก่อน การกระทำของจำเลยครั้งนี้ยังอยู่ในวิสัยที่สามารถแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นได้ เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี เห็นสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย และกำหนดเงื่อนไขในการคุมความประพฤติ แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำไม่กลับไปกระทำความผิดอีก เห็นสมควรลงโทษปรับด้วยที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น พิจารษากลับเป็นว่า ลดมาตราส่วนโทษให้จำเลย หนึ่งในสามแล้วตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 จำคุก 10 ปี และปรับ 200,000 บาท ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 5 ปี และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟังให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้งในระยะเวลา 1 ปี ให้จำเลยกระทำความกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

ธนกฤต กมลวัฒน์ · ปฏิญญา สุตรสุวรรณ · อีระศักดิ์ วรวิงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/811/2568>